

מסביב לעולם

29 באוגוסט עד 2 בספטמבר

ספרד, מגדלים אנושיים

מי שנוסע לספרד בקרוב, במיוחד לאזור ברצלונה, ישמח לשמוע על הפסטיבל (Festa Major de Vilafranca de Penedés), שנמצאת במחוז ברצלונה. זוהי חגיגה גדולה של פולקלור ושל מסורת מקומית (קטאלנית) שנמשכת חמישה ימים תמימים. בין האטרקציות של החגיגה - המסורת המקומית המדהימה של "מגדלים אנושיים": התושבים בנויים פירמידות אנושיות כשהם עומדים איש על כתפי רעהו. המצטיינים מגיעים גם לשיש ולשבע קומות. המסורת נמשכה ברציפות מ-1713 ועד 1916, אז גוועה - וחודשה שוב ב-1985. אטרקציה נוספת היא מצעד המפלצות - תהלוכה שהצועדים בה עוטים תחפושות ומסכות של שדים, של ענקים ושל מיני מפלצות. לצפייה בסרטון סרקו את הקוד.

איפה: וילה פרנקה דה פנדס, מחוז ברצלונה
מתי: 29 באוגוסט עד 2 בספטמבר

איטליה, גלגול חביות יין

השם מונטפולציאנו (Montepulciano), כבר קטן בדרום טוסקנה, לא רחוק מסיינה, נשמע מוכר למיליונים של שוחרי יין בעולם, בעיקר בזכות היינות המשובחים שמייצרים באזור, כמו וינו נובילה וינו ברולו. מדי שנה ביום ראשון האחרון של אוגוסט מתקיימת במונטפולציאנו תחרות יוצאת דופן של גלגול חביות יין (ריקות), מסורת הנמשכת מאז המאה ה-17.

שמונה השבועות של העיירה מתחרות ביניהן בהובלת החביות המתגלגלות דרך הסמטאות הימביביימיות הצרות, בדרך אל הכיכר הראשית. החגיגה מתחילה בבוקר, בטקס בכנסייה, ומשכח אחר הצהריים בתהלוכה של המשתתפים בתחרות הגלגול, ומסתיימת בתחרות עצמה, בשבע בערב. במהלך הפסטיבל נלגמת כמות נאה של היין המקומי ומסיימת ביצירת האווירה המתאימה. לצפייה בסרטון סרקו את הקוד.

איפה: מונטפולציאנו, טוסקנה
מתי: 30 באוגוסט

אנגליה, כדורגל בנחל

העיירה בורטון שעל המים (Bourton on the Water) שבמחוז גלוסטרשייר זכתה בשמה בשל העובדה שהיא בנויה ממש על נהר הווינדראש (Windrush), ולכן היא מכונה גם "נוציה של הקוטסוולדס" (Cotswolds). אזור גבעות במרכז אנגליה. יופייה הרונג, הגשרים העתיקים שלה והארכיטקטורה הקלאסית של המאה ה-18 הופכים אותה לאתר תיירות אטרקטיבי תמיד, אבל בסוף אוגוסט יש סיבה נוספת להגיע:

האטרקציה של הקיץ במקום היא משחק כדורגל במים, מסורת שמתקיימת כבר יותר ממאה שנים. מצבים שערים בחלק רדוד יחסית של הנהר, ומשחקים בעידוד מרץ של הקהל. מיותר לציין שגם אם יורד גשם, והמים מרטיבים את השחקנים ואת הקהל משני הכיוונים, המשחק נמשך והקהל אינו מתפור. לצפייה בסרטון סרקו את הקוד.

איפה: Bourton on the Water
מתי: 31 באוגוסט

הרי הגהאט. בכיוון השעון: מטעי תה באזור קולוקו מלאי, על הפריחה ההררית וחי הבר באזור; משמאל: פילי בר ואגוז מוסקט בצורתו הטבעית, עם חוטי משי אדומים; למטה: ריכוז התפוקה הימית של קוטפות התה, פרח ההליקוניה שהגיע מדרום אמריקה

שם הכי קריר ובפסגות גם פרח הקורינג'י, סמל האהבה. זהו פרח מיוחד, שצובע את הפסגות במרבדים סגולים פעם אחת ב-12 שנה (בפעם הבאה יפרח בקיץ 2018). למרבה הצער, בדרך כלל לא נשארים על הפסגות הרבה זמן, מטפורית ומעשית כאחת.

תה ברמה

בעוד שההורים תמיד חלמו על קרירות, אך נותרו לחיות את חייהם הלחים במישורים שלמרגלות ההרים, החליטו הבריטים להקים לעצמם מושבות שהיו מקלט מהחום הנורא. המושבות הללו כוננו "היל סטיישנס" (Hill Stations) וכמותן הוקמו מההימלאיה שבצפון ועד דרום הודו. במרומי הרי הגהאט ישנן שתי עיירות כאלה: קודאיקנאל (Kodaikanal) ומונאר (Muniar). בשתייהן שפע בתי הארחה מפנקים. קודאיקנל נטועה בלב יערות פראי, שבו מסלולי הליכה ואופניים במגוון גדול של רדגות קושי (ניתן לקבל הדרכה וגם מפות בתחנה המקומית)

בקולוקו מלאי גדלים מטעי התה הגבוהים בעולם. המטעים המשתרעים על המדרונות נראים כמו ריפוד קטיפה רך

בין חיי האהבה האנושיים לבין נופי האזור המישוריים שבהם צומח האורז, האורז שבו חיים רוב תושבי טמיל נאדו, מסמלים את השגרה האוכלת כול, שבה האהבה נכחית. הפירוד והגעגוע בין האהבים מסומל באמצעות נופי המדרונות של הרי הגהאט ועל-ידי פרח היסמין שמעטר אותם. רגע ההתאהבות, הרגע הנרירי מכול, מסומל על-ידי נוף הפסגות של הרכס. אל הפסגה קשה להעפיל,

שבין המדינות הדרומיות ביותר, טמיל נאדו וקרלה, נמצא חלקו הרציף והגבוה ביותר של הרכס, הוא מתפקד כמחסום גיאוגרפי ואקלימי. קרלה, הצד המערבי, מושפעת ממשטר ענני המונסון והיא גשומה ומיוערת בצפיפות. ענני הגשם לא מצליחים בדרך כלל להצות את הרכס מזרחה וכך נותרת מדינת טמיל נאדו צחיחה יחסית. הרכס מהווה גם גבול תרבותי. למרגלות חלקו המערבי, בקרלה של היום, התפתחו שפה ותרבות הנבילות מהשפה ומתרבות הטמילית.

בשירת הסגנס, השירה הטמילית העתיקה שהתפתחה לפני למעלה מאלפיים שנה, מקבילים

בהרי התה הקרירים

הודו בקיץ? ועוד בדרום? בהחלט כן! מזג האוויר במישורי דרום הודו מהביל כל השנה, אבל במרומי הרי הגהאט הטמפרטורה נוחה והלחות נסבלת. לא במקרה הפכו הפסגות האלה למקומות המפלט של אנשי הממשל הבריטים בתקופת הראג', של הודים עשירים ושל תיירים בני זמננו - יותם יעקבסון

בספרה "חום ואבק", שעובד גם לסרט מצליח על אישה אנגלייה בהודו הקולוניאלית בריטית, מתארת רות פראוור-ג'אבולה את הניגוד בין המישורים מוכי החום והאבק של הודו, במיוחד בדרום ההם יותר, לבין הפסגות הגבוהות, שאליהן נמלטים אנשי הפקידות הבריטית בקיץ. בכלל, לטייל בהודו בקיץ נשמע כמו פרדוקס.

אבל זה לא בדיוק כך. מזג האוויר במישורי דרום הודו מהביל כל השנה, אבל במרומי הרי הגהאט הטמפרטורה נוחה הרבה יותר והלחות נסבלת. כלילות החורף, הקור אף מגיע לפעמים אל מתחת לאפס מעלות. לא בכדי הפכו ההרים הגבוהים למשאת נפשם של בני הודו ושל הכובשים הבריטים שהגיעו מרחוק. כשמוסיפים לכל זה נופים מרהיבים, טבע פראי ואת חוות התבלינים ומטעי התה הגבוהים בעולם, הביקור הופך לכדאי ביותר.

פסגת האהבה

נופי העיר הרוחסה מדוראי, עיר המקדש העתיקה שבמדינת טאמיל נאדו, מתחלפים מהר

במונאר ניצב מסגד לצד כנסייה לצד מקדש הינדואי. בכל מקום מתנוסס סמל הפטיש והמגל, סמלי המפלגה הקומוניסטית החזקה

שלעיתים צועדים על הדרך, בסנאי ענק ובחיות בר אחרות.

במורדות ההרים המערביים, בדרך שבין קוצ'י למונאר, משתרעים הגנים התלולים של קרלה; מטעי התבלינים, ובפרט הפלפל השחור וההל (קרדמון), מקור עושרו הקרום של האזור. הרומאים כה חשקו ב"זהב השחור" של הודו עד שהשקיעו רבות על מנת לפרוץ נתיב ימי בטוח, המסתמך על שגרת רוחות המונסון. האוניות הגיעו למפרץ אילת ומשם נודו יבשתית עד לנמל עזה, וכילו כאן הרבה מהונן.

לא בכדי יצא הוגה הדעות פליניוס נגד התבלין: "די מפתיע שהפלפל נעשה כה אופנתי... בפלפל אין דבר שעשוי לעורר בנו את הצורך להמליץ עליו כפרי או כגרגיר יער. הדבר הנחשק היחיד בו, שהוא יוצא דופן, הוא חריפותו, ולמרות זאת אנו מייבאים אותו כל הדרך מהודו; מי בכלל היה הראשון שהפך אותו לפריט מזון? ומי, אני תוהה, היה האיש שלא היה שבע רצון ונכון לאוכלו רק מתוך הסיפוק של תאבוננו החמדני?". לצד המטעים ישנן חוות תבלינים תיירותיות, שבהן ניתן ללמוד כיצד נראים כורכום, אגוז מוסקט, עץ קינמון, פלפל, וניל, קפה, קארי, קקאו ושאר צמחי תבלין ומאכל. חלקם מקומיים וחלקם מיובאים, וגם זה טיול נחמד מאוד.

● g@globes.co.il

בהרי התבלינים.
מימין: ייבוש עלי קינמון, פרח החלבלוב ושיח פלפל שחור, זהב השחור של קרלה; למטה: המישורים המהבילים של דרום הודו

נטועים בשיפוע כה תלול, עד שכלב מתעוררת ראגה של ממש לפועלות.

דרך העפר המשובשת מאוד מגיעה לאוכף צר בין שתי פסגות סלע חשופות, מצוקיות ומחודרות. שלט גדול שניצב במקום מציינ את הגובה: 2,160 מטרים מעל פני הים. הנוף מזרחה מתגלה באחת, וכשיש ראות – הוא מרשים ביותר, במיוחד המתלול המצוי שגובהו מאות מטרים, הגולש כמעט ישירות אל מישוריה האביכים של טמיל נאדו. פעמים רבות מכסים עננים כמו שמיכה לבנה את הנוף ורק הפסגות מציצות ממנה.

יש כאן פרחי בר רבים וביניהם הקורינג'י הנדיר. מהאוכף ממשיכה הדרך במורד מפעל התה קולוקו מלאי. זהו מפעל תה ישן נושן, מימי הראג' הבריטי, שעדיין פעיל. בעת ביקור קצר בו ניתן להתרשם מתהליך הייצור של התה על כל שלביו: ייבוש לשם עצירת תהליך החמצון, קיצוץ העלים, חמצון מבוקר (שנעשה על-ידי התזת מים על העלים הקצוצים הפרוסים על הרצפה), קיצוץ נוסף, דק יותר, ייבוש בתנור, ניפוי התה לפי גדלים, הוצאת פסולת על-ידי חשמל אלקטרוסטטי ולבסוף אריזה. כמקום בית תה צנוע, שבו ניתן ללגום מהמשקה ולהתרגע.

דרך קלה (ומתוירת) יותר אל לב מטעי התה היא הדרך אל Top Station, שממנה שיגרו את התוצרת אל מרגלות ההרים ברכבל. לאורכה אגמים מלאכותיים ציוריים ודוכנים לממכר משקאות ונשנושים. כאן גדולים הסיכויים לצפות בפילים

של מחלק היערות). מרשים לגלות שהרשויות המקומיות מקפידות מאוד על הניקיון ועל ערכים אקולוגיים. בניגוד להודו הגדולה, כאן לא תמצאו שקיות ניילון. התוצרת נמכרת בתוך שקיות עשויות עיתונים.

מונאר, אחותה הדרומית של קודאיקנאל, נמצאת בגובה של כ-1,500 מטרים ומוקפת בעיקר במטעי תה. בעיבורה של העיירה אפשר לראות מסגד לצד כנסייה לצד מקדש הינדואי. כדי להוסיף לסוריאליו, בכל מקום מתנוסס סמל הפטיש והמגל, סמלי המפלגה הקומוניסטית החזקה של קרלה. בכנסייה, שהוקמה בשנת 1910, יש חלונות משכית ("ויטראז'ים", בלשון העם) יפים ולוחיות נחושת המנציחות את זכרם של החוואים שנטעו את מטעי התה. ממקומות רבים ניתן להשקיף על פסגת אנאמונדי (Anamundi, 2,695 מטרים), הפסגה הגבוהה ביותר בהרי הגהאט (שמותר לטפס עליה רק לצורכי מחקר).

במונאר יש סוכנויות תיירות רבות שעורכות טיולים רכובים ורגליים באזור, ולא בכדי: הנוף יפה להפליא. טיול רגלי בינות מטעי התה הגבוהים בעולם הוא חוויה מבוקשת, ובצדק. אחד המקומות היפים הוא קולוקו מלאי (Kulukku Malai), שבו מטעי התה הגבוהים בעולם. הדרך המטפסת עוברת בכמה כפרונים שבהם מתגוררות משפחותיהן של קוטפות התה הטמיליות. מעבר להם משתרעים רק מדרונות מוריקים. מטעי התה נראים כמו ריפור קטיפה רך. חלק מהשיחים

מידע מעשי

- אל הרי הגהאט ניתן להגיע מהעיר מדוראי (Maduari) שבמחוז טמיל נאדו (140 קילומטרים מהעיר) או מהעיר קוצ'י שבקרלה (150 קילומטרים). בין מומבאי לקוצ'י יש טיסות סדירות רבות. בטיסות ממומבאי למדוראי יש בדרך כלל חניית ביניים.
- מלון נעים שנמצא במיקום מצוין בלב מטעי התה מחוץ למונאר הוא Club Mahindra Lake View Resort (www.nivalink.com/lakeviewmunnar/index.html) שבו גם ניתן להזמין טיולי ג'יפים לאזור קולוקו מלאי.
- יש להביא בחשבון שמוג האוויר בהרי הגהאט המערביים הפכףך מאוד. הימים חמים (הטמפרטורות יכולות להגיע גם ליותר משלושים מעלות), אך במהלך הלילה הטמפרטורה יורדת במידה ניכרת ובלילות הקרים יכולה להגיע גם לשתי מעלות מתחת לאפס. כדאי להצטייד בלבוש מתאים. מטעי התה הם רכוש פרטי והכניסה אליהם כרוכה בתשלום סמלי. ההליכה מקולוקו מלאי אל Top Station אורכת יום שלם ומאומץ. היא כרוכה בירידה תלולה וחלקלקה ובטיפוס גדול במדרון תלול. מומלץ ביותר לשכור מדריך מקומי שיראה את הדרך.

